

Ohio állam női felszólítják a világ összes nőit, az újszülöttektől a legidősebbekig, hogy álljanak velünk együtt megmenteni a világot.

Sharon Mehdi írt egy csodálatos novellát az öt éves unokájának, amelynek címe: *A nagymamák nagy csendes összejövele (The Great Silent Grandmother Gathering)*. Ez adta nekünk az inspirációt. Röviden összefoglalva a történet a következő:

Egy fiatal kis pincér, aki egy olyan vendéglőben dolgozott, aminek az ablaka egy parkra nézett, észrevette, hogy két nagymama kinézetű nő mozdulatlanul áll a parkban egész nap és nem is beszélnek egymással. Legjobb vasárnapi ruhájuk volt rajtuk, és csak mereven néztek a városháza felé. A fiú megkérdezte a vendéglőben a vendégeket, hogy azok mit gondolnak, mit csinál az a két nő. Mindenkinek más ötlete volt. Akkor megszólalt egy öt éves kislány, aki szintén ott volt éppen a vendéglőben és így szólt: “Egyikük a nagymamám, és én tudom, hogy mit csinálnak. Azért állnak ott, hogy megmentsek a világot.” A férfiak erre mind csak nevettek és nevettek. Útközben hazafelé, a kis pincér elhatározta, hogy megkérdezi a nőket, hogy mit csinálnak, és valóban az volt a válaszuk: “Megmentjük a világot.”

Aznap este vacsoránál a kis pincér elmesélte ezt a szüleinek, és apjával együtt hangosan hahotáztak, de az anyja nem nevetett. Vacsora után felhívta a legjobb barátnőit és elmesélte nekik, amit hallott.

Másnap reggel a kis pincér kinézett a vendéglő ablakán, és a két nő megint ott volt, de ott volt a saját anyja is a barátnőivel és azok a nők is, akik előző nap a vendéglőben voltak. Mindannyian csendben álltak és mereven néztek a városháza felé. A férfiak megint csak nevettek és nevettek és ilyen dolgokat mondtak: “Nem lehet a világot megmenteni azzal, hogy az ember csak áll a parkban. Erre vannak a hadseregek”, meg hogy “Mindenkinek tudja, hogy ahhoz transzparensnek és jelszavak kellene, hogy a világot meg lehessen menteni, ahhoz nem elég csak a parkban állni.”

Másnap már azok a nők is csatlakoztak a parkban álló nőkhöz, akik előző nap a vendéglőben voltak, és magukkal hozták a barátnőiket is. Erre már a helyi újság tudósítója is megjelent a helyszínen. Gúnyos és megvető hangú cikket írt a nőkről. A cikk megjelenése utáni nap több száz nő jött el, hogy csendben álljanak a parkban. A polgármester szólt a rendőrfőnököknek, hogy küldje el a nőket, mert miattuk bolondnak fogják tartani az egész várost. Amikor a rendőrfőnök megmondta nekik, hogy menjenek haza, mert nincs engedélyük, egyikük így szólt: “Mi csak egyszerű emberek vagyunk, akik a parkban állunk, nem tartunk beszédeket, se nem szervezünk tüntetést, miért kellene ehhez engedély?” A rendőrfőnök elgondolkozott ezen, egyetértett velük, és távozott a parkból.

A történet úgy végződött, hogy végül már 2223 nő állt a parkban, hogy megmentsek a világot. Köztük volt a polgármester felesége, a rendőrfőnök felesége és egy öt éves kislány is.

Kérjük, csatlakozz hozzánk 2007 május 13-án helyi idő szerint déli 1 órakor, és egy perces csendben állással fejezd ki hogy egyetértesz az alábbi nyilatkozattal. Erre a célra megfelel bármely környékbeli park, iskolaudvar, gyülekezőhely, vagy bármely más megfelelő hely. Hozd el magaddal azokat a férfiakat is, akik fontosak neked. Hozzál magaddal valamilyen csengőt vagy harangot, amelyeknek a hangja fogja jelezni 1 órakor az egy perces csend kezdetét, majd annak a végét. Az egy perces csend ideje alatt kérjük, gondolj arra, hogy személy szerint te, illetve mi együtt mit tudunk tenni azért, hogy megnyerhessük a világot. Ha nem tudsz állni, hanem inkább leülnél, akkor nyugodtan tedd azt. Utána pedig szeretteiddel beszéljétek meg, hogy hogyan tudunk új világot teremteni.

A világon élő gyermekekért, unokákért állunk itt most, és az utánuk jövő hét generációért. Olyan világról álmodunk, amelyben minden gyermeknek jut tiszta ivóvíz, tiszta levegő, és elegendő enivaló. Egy olyan világról, amelyben mindegyikük részesülhet alapfokú iskoláztatásban, hogy elméjük csiszolódjon, és egészségügyi ellátásban, hogy szervezetük egészségesen fejlődhessen. Egy olyan világról, amelyben minden gyermek számára van egy olyan szeretetet, melegséget és biztonságot nyújtó hely, amelyet otthonának nevezhet. Egy olyan világról, amelyben nem kell az erőszaktól való félelemben élniük, sem otthon, sem a lakóhelyükön, sem az iskolában, sem bárhol máshol a világban. Ilyen világról álmodunk. Ez az az ügy, amiért most itt állunk.
